

Seznam příloh

Příloha č. 1: Rozhovor s Marcelou Martínkovou, autorkou blogu auticekjenicek.blogspot.cz

Proč jste začala blogovat, co bylo prvotním impulzem?

Já jsem nezačala blogovat tak, že bych začala blogovat, taková blbost mě s prominutím nenapadla. Já jsem jen neměla s kým o tom mluvit, protože můj manžel je autista, psychopat, nevím jakou má diagnózu, to je úplně jedno. A nikoho jiného nemám, navíc jsme z Moravy a mám to domů 250 km daleko, takže když mi řekli, že je Jenda autista, neměla jsem o tom s kým mluvit. Nevěděla jsem, co dělat, a tak jsem udělala jednu věc – sedla jsem a vypsala se ze svých pocitů. Poslala jsem to jedné mamince, co měla holčičku, možná taky autistku, poslala jsem to i dalším deseti vzdáleným kamarádům a když jsem byla asi u osmého mailu, tak mi ta maminka říkala, jestli to nechci dávat na blog. To jsem v žádném případě nechtěla, tak mi nabídla, že to bude publikovat u sebe tajně, pod jiným jménem. Po několika článcích mi přišlo, že ji tím strašně otravuju a možná to raději zkusím sama.

Co vám tedy blogování přinášelo, že jste v tom pokračovala?

Já to mám jako formu psychoterapie, já kdybych občas nenapsala, tak už jsem v blázinci. Teď už to teda nestíhám každý den, ale...

Pomáhá vám tedy nějakým způsobem i ta zpětná vazba od čtenářů?

To vlastně možná ani ne. Ne, že by to bylo špatný, ale pro mě je myslím nejlepší to, že si sednu, něco píšu půl hodiny, vlastně ani nepřemýšlím nad tím, co se zrovna děje. Jen tak sednete a vypíšete se. Zapomenete na problémy a starosti. Ze začátku blogování jsem ale bydlela jinde, takže mi manžel nadával, že sedím u počítače a blogu, to bylo o něco horší.

Takže hlavní je ta možnost vylít si srdce.

Prvotní impuls byl, že to píšu pro sebe. Potřebujete s někým mluvit, brečíte, chcete to někomu říct, jak jste sama na autismus a nevíte vůbec nic, nemáte se komu svěřit. Mamince to přece říkat nebudu, a pokud to řeknete babičce, tak ta tomu za a nebude vůbec rozumět, za b bude rvát taky. Kamarádky jsem měla 250 km daleko, takže jsem jednoduše neměla s kým mluvit. Takže primární funkce je, že je to pro mě, pomáhá mi to.

Měla jste někdy pocit, že byste měla s blogem skončit?

To spíš ne, časem mi začali dokonce někteří nadávat, tak jsem si řekla, že to ne. Zkusila jsem pár dní nepsat, ale to mě ubíjelo – zase jsem byla na všechno sama.

Předpokládám, že teď už anonymy mažete?

Teď už jo, ale ze začátku jsem to uveřejňovala a jak jsem uveřejnila jeden, tak se na to nabalovali další. Pak jich bylo padesát a bylo to ještě horší, s tím jsem se musela naučit pracovat.

Co vám psali?

Že jsem porodila autistu a že jsem už jednoho měla. Že jsem si pořídila druhého – ale já jsem nevěděla, že Eliška je autista. Že bereme přídávky, z toho se dá určitě vyžít. Mají pocit, že jsou v tom miliony od státu, že jsme bohatí a já přitom nechodím do práce, že se flákám a nic nedělám a mám dva rozmazlený haranty. Že si stěžuju a přitom jim nic není, jen já jsem blbá a neschopná.

Když píšu o školce, tak hned: „Tak co byste chtěla, přece takového,“ vždycky ho nazvou: „idiota,“ „přece ho nezapíšou do školky, vždyť je tam dalších třicet dětí, co ta učitelka chudák, co ty děti, co se tam na něj budou dívat?!“ Já nevím, kolikrát žasnu, co se všechno dozvím.

Kolik takových komentářů je?

Ze začátku to byla tragédie, takže jsem si kolikrát říkala, že toho nechám, ale když to nemá zpětnou vazbu, tak oni toho nechají. Teď už je to jen občas, ale dřív to byly třeba dva-tři denně.

Kolik času tedy blogem strávíte?

V dobách, kdy jsem ještě měla svůj notebook tak čtvrt hodinu. Fotky nijak neupravuju, jen je zmenším. Teď tam vložím najednou třeba 20 fotek, než se to nahraje, můžu se bavit s Jendou a pak mezi to napíšu deset vět... To je jako jeden mail, což vám zabere tak pět minut.

Když už je nějaký článek dlouhý, což je málokdy, tak nad tím strávíte třeba půl hodiny hodinu, ale to není tak časté.

A sledujete blogy ostatních?

No to spíš ze začátku, tak před těmi třemi roky, mám pocit, že jsem měla víc času. Dejme tomu, že jsem měla deset, dvacet svých oblíbených, ale teď to nestíhám, mrknu tak na jeden, dva. Třeba včera jsem byla na dvou (Mišík Autík a Julie Vašků), ale jinak mě

zajímají i další věci. Ráda pletu, háčkuju a vyšívám, takže se občas dívám i na to, co kdo vytvořil, když už na to nemám sama čas.

Jak vnímáte skutečnost, že odhalujete poměrně intimně soukromí sebe a svých dětí? Řešíte to s nimi, nebo uvažujete třeba o tom, co na to Jeníček, až vyroste?

Probrala jsem to i z té stránky dětí, hlavně s holkama. Ony tam třeba nechtějí dávat svoje fotky, takže když už tam o nich něco píšu, ptám se jich na jejich názor.

Jednou jsme měli takovou menší krizi, kdy Eliška přišla, že její spolužáci nevěděli, že je Jenda autista a o ní jsem tam ještě nedávno nepsala. Teprve když zjistili, že je Jenda autista, tak nějak pochopili, jak na tom jsme. Ne, že by mi nadávala, ale byla nešťastná z toho, že to ti její spolužáci zjistili a nadávají, že je to debil.

Vzala jsem to ze všech stránek a nakonec mi vyšlo, že tam o holkách zas tolik toho nepíšu. O Šárce skoro vůbec nic, o Elišce jsem tam také nepsala nic, to až v posledních měsících, kdy jsme spolu probraly, že se přestává za svůj autismus stydět a že vlastně chce informovat lidi o tom, že jí nerozumí, že má stokrát za den problém.

Tři roky jsem to tam nedávala, ale teď, když jí už bude patnáct, jsme to projednaly. Ona není blbá, buduje si názor a tak tam začínám dávat i její reakce, díky kterým může čtenář autistu líp pochopit. Když se válí po zemi dětský autista, tak to člověk může poznat, ale člověka s Aspergerovým syndromem nepoznáte, nepochopíte.

A čte Eliška váš blog také?

Myslím, že ne. Jen když jí cíleně něco ukážu, třeba fotku, na které je.

Myslíte, že to třeba ti Eliščiní spolužáci i nadále čtou?

Myslím, že už to nečtou, to byl jen takovej prvotní záchvěv, někdo na to někde narazil, zajímalo je to den dva a tím to zase skončilo.

Co reakce blízkého okolí na váš blog, jaké jsou – kromě těch spolužáků?

Oni na počítač moc nechodí. Občas si to přečte ta Eliška, je ráda, když tam něco je, ale jinak to má na háku, brácha s maminkou nemá internet, jenom si to tady občas čte manžel, ten by teda neměl.

Jemu to vadilo od začátku, zaprvé, že sedím na internetu, zadruhé když se tam o něm zmíním. Což dělám minimálně až vůbec, ale on si to bere osobně – třeba když jsme ještě byli ve Voticích a napsala jsem, že se netěším na víkend, tak si to přebral tak, že kvůli němu a pak mi nadával.

A manželovi to nějak nevadí? Nejde mu o soukromí dětí?

Ne, jde mu spíš o to, abych tam nepsala o něm. Protože si myslí, že je úžasnej a když

jsem tam napsala jednu větu o tom, že se bojím víkendu, tak už na to lidi reagovali – že je hnusnej a mám se s ním rozejít. Děti zas tak neřeší a ve své podstatě je možná i za blog rád, jinak nic o mě ani dětech neví. On se o ně nezajímal ani když bydlel s námi, takže kdyby ten blog nebyl, pomalu ani neví, jak vypadají, co je zajímavá nebo co třeba jedí. Takhle může říct v práci: „Můj syn dělá tohle, vyplní takové úkoly, byl na psychiatrii, bere tyhle léky,“ vypadá jako super otec. Ale on je povrchní a pořád jsme takhle na tom povrchu, jinak by to ani nezjistil, protože se mnou nekomunikoval.

Co zbylá část rodiny? Čekala bych, že se o tom bude bavit široké příbuzenstvo.

Oni nemají doma internet a myslím, že o tom nevědí, nikdy se se mnou o autismu nebavili a já tedy ani nevím, co vědí a co nevědí. Snažila jsem se jim to naznačit, ale u nich je to tak, že se nemluví o nemocích, ty neexistují. Mluví se o počasí, penězích, práci, ne o lidech a pocitech. A autismus? Jejich vnuk přece nebude autista. Nedejbože syn. To už bych si ani nedovolila říct.

A Jeníček? Nevíte, jak na tom bude Jenda v budoucnosti? Jako, že třeba bude funkčnější?

Já se snažila tak nějak 18 let žít s manželem, vychovávat Elišku, ale občas mám trochu pocit. Nechci říct, že to k ničemu není, ale pořád nevím, jestli vítězí výchova nebo geny. Občas mám pocit, že spíš geny. Ona je milá, citlivá, ale třeba vzhledem ke mně to vůbec nedává najevo. Stejně je to u Jendy. Jenda je „nepoužitelný“, a pokud se to zlepší, tak na tom možná bude stejně jako manžel. Ten má podle mě Aspergerův syndrom, nemá to potvrzený na papíře, ale i tchán mi řekl, že celá rodina dědí autismus, z generace na generaci.

Dá se tedy říct, že je manžel podle vás funkční?

Z hlediska inteligence má IQ dejme tomu 120, ale z hlediska sociální, z hlediska pomoci rodině, nebo něčeho takového, tak tragédie, to i desetiletý dítě je na tom líp, než můj manžel.

Myslíte, že svým blogem nějak přispíváte k osvětě veřejnosti ohledně autismu a dalších poruch? Nebo máte pocit, že tu chybí informace o dětech s různými handicap, ať už je to ADHD nebo autismus?

Na internetu ne, tam si to každý dohledá, ale jinak. Když řeknu, že Jenda je autista, tak nevím, co si pod tím lidí představí. Nějakou představu ale mají, a když řeknu, že Jenda je autista, tak mi to 99 % lidí bude vymlouvat, protože si všichni představí s prominutím debila.

Myslíte, že tím blogováním tedy nějak sama pomáháte? Dá se říct, že je to i jeden z vašich cílů, kromě toho, že je to pro vás terapie?

Jasně, základem je to, že je blog pro mě, jinak bych se zbláznila – nemám čas ani nikoho, s kým bych se mohla scházet a povídat si o tom. Když jsem ale chtěla přestat psát, chodily mi maily a komentáře, že nemám. Že jim to pomáhá, pomáhá to těm, co mají autisty, což chápu, ale pomáhá to i těm ostatním, co mají třeba děti a kolikrát na ně řvou a pak zjistějí, že třeba nemají důvod na ně řvát. Ale taky to ocení i jiní lidi a třeba příbuzní a babičky těch dětí. Píší mi maily a děkují třeba za tipy na hračky, na knížky...

Díky vašemu blogu lidi můžou opravdu prakticky zjistit, jak se třeba k autistům chovat, nebo co nedělat?

Je fakt, že mi občas napíší lidi, co nemají autisty. Vidí třeba křičet dítě na náměstí a vedle něj jeho matku a už tuší že nemohou soudit. Nikdo neví, jestli je to dítě rozmazlené, nebo třeba nešťastné, a stejně tak jeho matka. Pak se taky hodně řeší ta pomoc – jestli pomoci. Matka o nějakou pomoc sice stojí, ale třeba Jenda vůbec, nemůžete na něj mluvit. Je to složité, když oslovíte matku s dítětem s fyzickým handicapem na vozíku a nabídnete jí pomoc, tak vám bude vděčná. Když oslovíte mě – já bych strašně ráda, ale Jenda půjde do afektu a tím je to jen horší. Takže člověk nikdy neví. Ale to je až další bod. První je to, že mi to pomáhá a pak, že můžu šířit povědomí o autismu, které je mizivé i mezi doktory a dalšími specialisty.

Má to pro vás samotnou nějaký další smysl? Třeba že by vám někdo nabídl sponzoring nebo vás medializoval a v důsledku toho byste získala nějakou další pomoc?

Ne, to ne. Občas nějaká fyzická osoba – pošlou Jendovi polštářek, hračku, hakisak. Párkrát někdo poslal nějakou stovku, ale jinak nic moc. Taky bude zmíněn v mnoha pracích, ale firma žádná. Potěšilo by mě to, ale zatím nic moc.

Nepovedlo se třeba sehnat alespoň nějaké hlídání, něco jako asistenci?

No, měla jsem podobnou nabídku několikrát, ale vždycky z toho sešlo. Teď je tu třeba nabídka od nějaké Veroniky, ale nevím, neznám ji. Nikdy se to nedotáhne do konce, napadlo mě, že bych jí měla napsat, že by mohla vzít holky na Matějskou.... Ale je mi blbě se vnucovat. A za druhé, bojím se, taky to může být starej chlap.

Takže to nikdy nepřešlo hranici toho, že vám pošlou třeba plyšáky?

Ne. Teď, když jsem se stěhovala, nabídly se mi dvě ženský z Opavy, že přijedou pomoci. Ale to je to samý, zaprvé je mi trapných těch 400 kilometrů, přijedou s ešusem... A pak, zase nevíte, jestli je to cizí ženská, cizí chlap, podvodník. Někdo vám tu bude spát ve spacáku, kde máte všechny věci, to je těžké přijmout pomoc od cizího člověka. Takže ve výsledku jediné, co by mi pomohlo, jsou peníze, za které bych mohla poslat holky na Matějskou, do divadla, do aquaparku... Ale žebrejte o peníze, to si neřeknete.

Máte pocit, že se váš blog nějak vyvíjí? Změnila jste nějak přístup ke psaní?

Ne, to ne. To můžou posoudit ostatní, ale já to asi pořád dělám nějak stejně.

A máte povědomí o skladbě čtenářů? Proč myslíte, že to lidi baví?

No, to nevím. Chodí různí. Chápu, proč to čtou rodiče autistů, kterým to může něco dát, prarodiče, lékaři, psychologové, studentky, ale většina jsou úplně jiný lidi. Ti, co něco vyrábí nebo šijí, pár babiček v důchodu, tam to nechápu. Možná se nudí a tak čtou blogy, a pak pár neznámých chlapů, tam už to vůbec nechápu.

Příloha č. 2: Rozhovor s Lucií Tusinovskou, autorkou blogu tusticka.blogspot.cz

Kdy jste začala blogovat?

Začala jsem když bylo dítě malé, nějak v prosinci, před třetími narozeninami. Teď jí bylo sedm, takže jsou to čtyři roky a něco.

Začala jsem, protože jsme zjistili, že má malá problémy. Úplně první impuls ale bylo to, že jsem začala ty problémy vyhledávat na internetu, takže jsem se dostala i na blogy jiných maminek a líbilo se mi, co o svých dětech píšou. A tak mě napadlo, že je docela dobrý nápad psát takhle pro příbuzné. Máme je totiž daleko, manžel pochází z Rumunska a naši jsou v Praze, takže by bylo dobré, kdyby si mohli občas přečíst, co se u nás doma děje. Jinak totiž musím po telefonu vše honem vysvětlovat, aby byli v obraze. To byl takový můj první nápad a impuls, nakonec se ukázalo, že příbuzní to ani moc nechtou a začali to číst spíš jiný lidi.

Pak mě to začalo bavit a tím, že tam přišly ohlasy od čtenářů, jsem věděla, že se to čte, že se tam našli lidi s podobnými problémy jako máme my, takže se to pak rozběhlo.

Neměla jste někdy období krize, kdy se vám nechtělo?

Měla jsem, buď jsem nestíhala anebo jsem měla období, na počátku dalšího těhotenství, kdy jsem to nechtěla ještě roztrubovat. Přišlo mi zároveň trapné, že o něčem píšu, a přitom mám úplně jiné zájmy a problémy, takže jsem moc nepsala. Za ty tři měsíce jsem napsala dva nebo tři články. Ale když jsem to prozradila, tak jsem zase začala.

Měla jsem velkou krizi, kdy se mi vůbec nechtělo psát, ale přemohla jsem se, protože mi lidi psali, jak se má Ninuška, co se děje. Teď ale zase nestíhám s malým.

A kolik vám to zabere času?

Teď už tolik ne. Teď tam jen hodím video a připíšu k tomu něco.

Mám to spíš jako takový deníček. Dříve, když jsem psala na svém prvním blogu o epilepsii, často jsem překládala různé články, což mi zabralo hrozně času. Teď to беру spíš letem světem. Tenkrát jsme se kvůli tomu hádali s manželem.

Byl strašně naštvaný, protože to nechápal. On moc není na počítač, nevyhledává ho tak jako já, takže nechápal, co tam můžu tak dlouho dělat. A byly doby, kdy pro mě byl počítač jako terapie, mně to strašně pomáhalo vyrovnávat se s tím, že Ninuška je prostě jiná. To jsme ještě nevěděli, že to bude až takový průšvih, to byly začátky, kdy jsme si říkali, no tak bude pomalejší. Mě to pomáhalo, vyrovnávala jsem se s tím skrz svůj blog.

Kromě blogu nemáte možnost potkat se s podobně zaměřenými rodiči?

My se setkáváme díky Rané péči jednou za čtvrt roku tady v Chodské Lhotě, v Sokolovně. Tam se setkávají klienti té rané péče, což my už nejsme, protože už je Ninuška sedm, ono

je to do sedmi let, ale ta setkání na ty nás zvou pořád, všechny kdo u nich kdy byli. Ale vyloženě žádné organizované setkávání tu není.

Máte přehled o tom, odkud se berou vaši čtenáři? Máte vyzorované nějaké pravidelné návštěvníky?

Mě úplně překvapilo, že tam chodí lidé bez jakýchkoli problémů, protože jsem si myslela, že tam chodí jenom rodiče postižených dětí. Přesnou skladbu vůbec nevím, ale vím třeba, že tam chodí několik mladých doktorek, které mají zdravé děti. Nějak to našly a zaujalo je to. Potom tam chodí speciální pedagogové, vím asi o dvou ženských, nebo paní, která dělá v ústavě pro postižené dospělé. A potom tam chodí rodiče zdravých dětí anebo dětí, které mají nějaký malý problém, třeba ADHD, nebo jen epilepsii, ale jinak jsou po mentální stránce v pořádku. Pak jsem zjistila, že tam občas chodí i mladý lidi, což mě úplně překvapilo, třeba mladý bezdětný, to vůbec nechápu. Mně je to příjemný, ale nechápu to. Kdysi jsem dělala anketu, takže jsem zjistila, že tam takový lidé opravdu chodí.

Sledujete, jakou máte čtenost?

Když napíšu třeba nový článek, tak se to kolikrát vyhoupne ke stovkám, a pak když tam ten článek leží třeba den a půl, tak přes tu stovku za den, ale je tam jinak týdenní statistika, celkovou roční tam nemám nastavenou.

Ani mě to už tak nevzrušuje. Dřív, když jsem zjistila, že to lidi čtou, tak jsem tomu skoro nevěřila. Pak jsem napsala článek a jen čekala, jestli už ho někdo četl. Což za ta léta vyrchá, kouknu se večer, jsem zvědavá, jestli tam někdo napíše nějaký komentář, ale neprožívám to už tolik.

A jaké máte zkušenosti se čtenáři? Víím, že třeba Amélie, co píše blog o Jeníčkovi, má problémy s negativními komentáři. Řešila jste někdy něco takového? Nemůžou takové problémy přispívat k tomu, že vám to přestává sloužit jako psychoterapie?

V takovém případě by to asi přestalo, ale já musím říct, že jsem měla zatím štěstí, že jsem neměla nikdy žádný vyloženě negativní ohlas. Občas tam měl někdo trochu jiný názor, ale slušně napsaný. Vyloženě hnusné komentáře, nebo emaily jsem nedostala nikdy. Víím o tom, že ona je dostává, že řešila i na blogu, čím to je. Pokud by mi někdo takto psal pravidelně, tak to já nemám zapotřebí, aby mě někdo napadal, nebo se mi vysmíval, mému dítěti. Zatím i díky tomu pokračuji.

Pomáhají vám čtenáři v něčem?

Určitě, dostala jsem spoustu tipů a rad, co dělat. Někteří nepíší komentáře, ale píší mail, nechtějí to psát veřejně. Řešila jsem třeba, jestli mám jít do nějaké terapie, tak oni psali své zkušenosti. Je to občas zajímavé srovnání. Radí mi a posílají tipy. Když třeba malá nechtěla jíst, nebo spát. Za ten čas to stojí.

Čas vám to nějaký bere, ale nemáte pocit, že vám to bere soukromí? Nebojovala jste s pocitem, že vás někdo potkává, vůbec vás nezná, ale ví toho dost o vás i vašich dětech?

Určitě mi to trochu soukromí bere.

Stalo se mi třeba, když jsem byla v Praze v nemocnici, že jsem tam potkala dvě ženské, které čtou můj blog, tak mě to dost překvapilo. Jedna dělala na rentgenu a druhá dělala v té nemocnici učitelku. To bylo ale příjemné setkání.

Já si myslím, že kdyby mi na blog chodily negativní reakce, tak bych z toho měla hodně špatný pocit, je to přeci jen dost osobní. Mně ale připadá, že to čtou stejně lidi, které neznám, takže je mi to jedno. Řeknu si, že je stejně nikdy neuvidím, tak ať si přečtou co chtějí, je to jen nějaký příběh, podobných jsou plny noviny. Ale je fakt, že jsem třeba zjistila, že to čtou i lidi, kteří jsou z Týna a to mě začalo trochu vadit. Když někoho znám osobně, tak mi to nevadí, protože se známe, ale když to je nějaká klepna od vedle, tak to je mi nepříjemný. Mně vůbec nevadí blízký lidi, mě nevadí ti, které vůbec neznám, mě by fakt vadili ti, co tu někde bydlí a jen to tak čtou. Těm bych se zrovna svěřovat nemusela, ale zatím to neřeším, nevadí mi to natolik, abych to řešila.

A co na to manžel nebo příbuzní?

Příbuzní to neřeší, ona to u nás čte hlavně naše máma. Pak to čtou z Prahy a ty jsou rádi, že se něco dozví. Vždycky mi telefonuje Lucy: "Dobrý, četla jsem tohle, super, haha". A možná to čte ještě jedna teta. Myslím, že oni by to o sobě určitě nepsali, ale jsou rádi, že si něco přečtou. A manžel, ten jak není na počítač, tak to nikdy nečetl.

Nečetl?

Ne, ten by mi právě možná řekl, co to tam píšeš? Ale tím, že já od něj nemám kontrolu, tak je to jedno.

Ale ví, že to píšete?

Ví, ale neví úplně přesně, co všechno tam píšu. A já vím, že se tam nepodívá. Jednak z principu, jednak na to moc není. Možná, že by ho to i zajímalo, ale ze začátku byl proti psaní. Ne, že by mu vadilo, že tam něco píšu, ale že nám to bere čas a že je to blbost a přece takovou blbost on nebude číst. Takže on to nechte. Já mám tím pádem volnou ruku. Myslím si, že bych se musela trochu omezit kdybych věděla, že to manžel čte.

Váš blog čtou lidé například kvůli své profesi nebo jen tak pro zajímavost a oblíbenost takových blogů pořád stoupá, sledujete nějak, jak se o těchhle tématech mluví v médiích?

Myslím, že se o tom moc nemluví a když už, tak se o tom mluví tak nějak zvláště. Ono je ale těžký o tom mluvit nějakou zábavnou formou.

Přitom ale lidé blogy jako vaše vyhledávají.

Myslím si, že je to tím, že někoho zaujme, jak se žije s postiženým dítětem, jak se to dá zvládnout. Čtou to lidi, kteří jsou už trošičku empatický. Určitě to nebude číst někdo, kdo se o tuto problematiku nezajímá a nikdy se nezajímal. Člověk, který si myslí, že by dal postižené dítě do ústavu, nebo by ho ani nenechal narodit, to asi číst nebude.

Myslíte si, že se v Čechách mluví dostatečně o hendikepovaných a postižených lidech? Máte pocit, že jsou ve společnosti nějaké stereotypy, předsudky, nebo nenávisť?

To je těžká otázka, myslím, že nenávisť ne. Je tady ale nedůvěra anebo spíš strach ze situace, z těch lidí. Mám se na ně podívat, nemám, jak se s nimi mám bavit? Jak mám mluvit na Ninušku, když ona vlastně asi možná nerozumí? Anebo možná rozumí, ale neodpoví mi, nebo nezareaguje.

Myslím si, že se moc nemluví o tom, jaké to je žít s postiženým. Není to jen o stěžování, že člověk musí být doma a nemá příjem. S těmi dětmi totiž bývá i sranda, to opravdu není jen o tom, že je to hrozné, že se člověk kolikrát nevyspí.

Já si zase na druhou stranu neumím představit, jaké by to bylo, kdybych měla dítě jenom ležící. Jestli je tam nějaká sranda ještě? Oni by mi ty rodiče řekli, že určitě je. I dítě, které jen leží, nějakým způsobem komunikuje a nějakým způsobem dokáže projevit své emoce. Já si to ale neumím představit, a to v tom prostředí jsem, zajímám se o to a vidím je na setkáních. Třeba je tam holčička, která jen leží, nevidí, neslyší. Rodiče se o ní starají, vychovávají ji a jsou "v pohodě". Takže si kolikrát říkám, že na tom nejsme nejhůř.

Člověk možná pak dokáže nacházet úplně jiné maličkosti.

No, no právě, to je ono. Člověk, který pozná tu svou situaci najednou vidí, že to není jenom hrozný, že to je i dobrý, že to je sranda, že se kolikrát zasmějeme s Ninou, co ona dělá za blbosti. Ale nemám zkušenost s jiným postižením, ostatní zase nemají zkušenost s tím co máme my, takže oni musí brát jako hrozně náročnou tu naši situaci s Ninuškou. Každý chce mít samozřejmě zdravé dítě. Ale já myslím, že takhle v těch médiích sem tam se nějaký ten příběh vyskytne, proběhne v novinách anebo v televizi, nebo v pořadech typu: "Na vlastní oči".

Myslím si, že to ale nevidí moc lidí, anebo když, tak je to vždycky s nějakou prosbou o nějakou dotaci, což si myslím, že by také nemuselo být takhle. Když je něco důležitého, tak je dobré, když se takhle přes média seženou peníze, ale měly by se točit i příběhy, kde nejde jen o pomoc. Jde o to, že něco takového ve společnosti také existuje, je tu i tento problém, tato situace a ty lidi s tím prostě žijí a jsou "v pohodě", nějak to zvládnout musí, že jo. Nemusí se jásat radostí, ono to není zase úplně veselý, ale zase si nevrat vlasů. Mně připadá, že se občas z těch rodičů dělají úplně strašní hrdinové.

Když se nějaký příběh vyskytne, tak je to vždy pomalu s vavříny na hlavě. Je to na jednu stranu určitě náročnější, oproti výchově zdravého dítěte, ale zase jak v čem. My nemusíme řešit školu, ale je pravda, že já bych to samozřejmě radši řešila. Teď mi dochází, že ona bude Ninuška taková pořád jako to dvouletý dítě a neumím si třeba

představit, že bude mít menstruaci a jak to bude probíhat. Takže jsou tu věci, který mám před sebou a vím, že jednou přijdou, ale vůbec je teď nehodlám řešit, to budu řešit až to bude aktuální, a pak se budu pít. Když jsem o tom našla nějaký článek, nebo diskuzi, tak jsem si ho přečetla, protože jsem věděla, že nás to taky jednou čeká, ale jinak to dopředu neřeším.

Nenapadlo vás blog využít pro zviditelnění a oslovení nějakých firem?

Já si myslím, že to není nic špatného, ale zatím jsem toho nevyužila. Ovšem neříkám, že toho nikdy nevyužiji.

A někdo vás neoslovil, třeba zdravotnická firma s pomůckami?

Ne, to se mi nestalo a ani já jsem neoslovila nikoho zatím, teď pořád uvažuji o tom, že bych si chtěla pořídit iPad pro malou. Tak jsem se koukala na organizaci, která ho poskytla Amélii. Ale tam se musí vyplňovat nějaký papíry, což je samozřejmě u mě vždycky kámen úrazu, takže jsem to oddálila. Není to ale klasický fundraising, je to nějaká charitativní organizace. Tam bych samozřejmě mohla dát odkaz na můj blog, ať se podívají, kdyby chtěli, ale zatím jsem toho nevyužila.

Dobrovolníci na hlídání by se také hodili, ale jsme na malém městě, tady je to špatné. Rádi bychom platili nějakou studentku, stačily by dvě hodiny týdně, to by bylo úplně super. S malým já teď nemám vůbec čas ani na jednoho ani na druhého. Když jsou doma oba, tak běhám od jednoho k druhému. Chodila k nám jedna holčička, která studovala v Domažlicích Vyšší odbornou sociální školu a měla to v rámci praxe a byla fajn, jenže ta se odstěhovala do Plzně, takže teď nemáme nikoho. Tak jsme si s manželem říkali, že bychom platili nějakou rozumnou cenu, jenže tady nikoho neseženete. Kdo studuje, je přes týden ve škole a o víkendu to nepotřebujeme, když jsme doma oba dva. Je tady ještě tedy Střední škola, kde učím, ale to mě nenapadlo.

Máte zde speciální školu?

Ano, to je úplný zázrak, že tu je. To je obrovské nadšení, že ji nemusíme nikam daleko vozit. Tady je praktická škola, bývalá zvláštní, kde učí moje mamka. K té praktické tu patří ještě speciální, kde jsou rehabilitační a speciální třídy. Ninuška je zatím v přípravném stupni, takže to se ještě nepočítá jako školní docházka. Může tam chodit do osmi let, a potom půjde do první třídy, což je ve stejné budově.

A jak je na tom teď Ninuška zdravotně, má potvrzenou nějakou diagnózu?

Příčinu obtíží neznáme, žádná se nepotvrdila. Z diagnóz má potvrzenou epilepsii – nekompenzovanou – a těžkou mentální retardaci. Jezdíme s ní k doktorce Krejčířové, což je psychologka v Krči, kterou jsem kdysi našla na internetu. Je to odbornice na tyto dětské problémy, takže jí věřím.

Do budoucna jsou vyhlídky jaké?

To jsem si zase načetla, že u těžké mentální retardace bývá většinou strop ty čtyři roky a každý na to nemusí dosáhnout. Potom ta středně těžká, ta je tak do osmi let a lehká do dvanácti. Takže uvidíme kam se dohrabeme my. Lepší by byly ty čtyři, než současné dva, ale to se opravdu neví, kam se dostane.

Manžel vám pomáhá?

Teď úplně, dřív to bylo s Ninuskou přeci jen víc na mě. I když já jsem se nebála ji tu nechat. Mohla jsem odjet třeba na noc, manžel se o ní postaral a všechno bylo v pohodě. Pomáhá mi hodně, myslím, že bych bez něho vůbec ty dvě děti nezvládala.

Sledujete nějaké ostatní blogy?

Není to už jako dřív, dřív jsem hodně sledovala, to bylo hodně času. Teď moc času není, občas se podívám na ten Améliin blog na Jeníčka, chodila jsem na Postižené děti ze začátku, pak už tam byla spousta lidí, tak už mě to tak nebavilo. Chodím ještě na JímeJinak.cz a to je asi všechno. Spoustu maminek přestalo psát a nepřibývají, asi na dva, na tři blogy občas nahlédnu. Amélie píše pořád hodně, jednou za čas se tam stavím.

Mluvila jste o blozích, které jste četla a nečetla, protože přestali psát. Proč myslíte, že přestávají psát? Jsou moc unavení, vyhořeli?

Všechno, co říkáte, je možné. Hodně se jich přesunulo na facebook a tam si píšou, takže je možné, že jsou pořád aktivní, ale tam už to nejsou klasické články, spíš krátké informace. To já nesleduji, nebaví mě to. V tomto směru jsem mimo, možná mi nějaké informace unikají, nevím. Někdo se přesunul, někdo časově nezvládal a někoho to asi přestalo bavit.

A vás kromě toho, že vás to časově nebaví, tak vám to pořád ještě slouží i jako forma psychoterapie?

Už ani ne, teď už je to spíš taková setrvačnost a částečně možná i povinnost vůči čtenářům. Kdyby to ale byla jenom povinnost, tak bych to nedělala. Víím, že lidi jsou zvědaví, tak mě to zatím nutí psát. Vždy to odkládám, a pak si řeknu, já už to musím napsat, abych od toho měla pokoj. Většinou to bylo o tom, že jsem se s Ninuškou chlubila, ale byly to takové miniaturní krůčky. Malý je ale zatím docela šikovný, tak snad to bude dobrý, teď mě to zase trochu baví, ale víím, že lidi zajímá spíš Ninuška, takže to tam kombinujeme. Ale jak říkám, nejsem z toho už taková odvázaná, jako jsem byla na začátku. Možná se stane, možná i brzy, že přestanu psát, nemám to tedy zatím v plánu, ale dovedu si to představit.

Asi před třemi lety jsem začala chodit k psycholožce a docela hodně mi to dalo. Řešily jsme tam úplně jiné věci než Ninušku a já se s tím drobet vyrovnala, všechno si to sedlo,

smířila jsem se s tím, že ona taková je a bude. Tím možná i přestala moje potřeba psát blog jako terapii, protože dokud jsem měla naději, doufala jsem a sháněla jsem všechny možné terapie, co by jí ještě mohly pomoci - ne že bych teď už nesháněla nic, ale pořád tam byl takový pocit, že se z toho třeba dostane úplně - tak už teď vím, že se to asi nestane. Nechala jsem to tak. Člověk je z toho rozervaný, jednou jsem psala článek o tom, jak mě strašně bolela hlava, a pak jsem zjistila, že mě začala bolet vždycky, když jsem si přečetla ty její lékařské zprávy. Já jsem si sedla, začala jsem je pročitat a začala mě strašně bolet hlava. A pak jsem si uvědomila, že pokaždé, jak jsem je odložila a už jsem je nečetla, tak mě hlava přestala bolet. Jak říkám, před těmi třemi roky jsem se s tím smířila a začala jsem se sebou něco dělat, začala jsem hubnout, protože jsem dost přibrala během toho, co jsme řešili, že Nina je nějaká divná a tím pádem i blog ztratil od té doby funkci terapeutického zážitku.

Takže tak sloužil spíše v začátcích.

Tak rok, dva, pak už jsem psala spíš proto, že mě to baví. Myslím, že některé maminky začaly, protože se jim to strašně líbilo u jiných, ale neměly to v sobě, nepsalo se jim tak dobře jako mě, to byl možná taky důvod, proč skončily.

Věnujete se kromě péče o děti i jiným činnostem?

No určitě, to byl jeden z malých důvodů, proč psát. Jednak jsme měli s malou starostí a je fakt, že jsem potřebovala dělat něco jiného. Když jsem byla tenkrát s Ninuškou na mateřské, tak mě to hrozně bavilo z toho důvodu, že jsem přeci jen češtinářka a tyhle věci mi vždycky něco říkaly. Číst knížky, psát, vše kolem mluveného a psaného slova, to byl ten důvod a ten přetrvává, protože bez něj by to asi krachlo úplně.

Teď na blogu hodně řešíte makrobiotiku a výživu, nepřemýšlíte o tom, že by to přešlo v blog jiného zaměření?

Tak to asi ne, holkám z JímeJinak¹ nehodlám konkurovat, navíc blogů, co se zabývají jídlem, už je taky víc. Já nejsem tak systematická, já jsem trochu bordelářka a neumím pořádně ty recepty. Mě to vůbec nebaví psát, dělám to od oka a nebaví mě zkoušet, kolik přesně přiložit, aby to bylo dobré pro ostatní, takže to ne, já si to ráda přečtu, ráda si to zkusím, ale psát to ne.

Ani vás nelákalo to přetvořit třeba v něco ve smyslu „léčby jídlem“?

K tomu ale musí mít člověk tu zkušenost z analýzy, musela bych se tomu věnovat mnohem víc... Já z toho mám tolik úletů, že nemůžu nikomu moc radit.

Teď mi zrovna shodou okolností napsala ta Helča², že by tam otiskli ten můj článek, takže jsme to domlouvaly a pravděpodobně to asi do měsíce vyjde, ale bude to asi dost

¹ Ze serveru <http://JimeJinak.cz>

² Ze serveru JimeJinak.cz

převzaté z toho, co jsem psala naposledy. Objeví se tam i jiné maminky, které také začaly s dětmi takhle jíst, tak tam budeme také.

Nebo teď jsem objevila Zemnění, to je takový časopis, nevím jestli o něm víte, je to pět čísel do roka a píše ho jedna makrobiotická rodina. Otec je učitel češtiny na gymplu, mám tady stará čísla a hrozně se mi to líbí. Když vidím, jak si s tím někdo dá fakt ohromnou práci, má to nastudované, má to načtené, není to jenom o jídle, je to celkově o přístupu k životu, tak to si říkám, že to nechám jim, protože já bych na to neměla ani čas. To může dělat chlap, který si ten čas doma udělá. Je to zkrátka pěkný časáček a vidím, že v tomhle odvětví, kdo chce, tak si tu osvětu najde, takže já už k tomu nemusím přispívat. Občas u sebe na blogu něco napíšu, ale že bych nějak změnila celkový charakter, to ne. Alespoň teď si myslím, že ne, možná za deset let to bude něco jiného.

Změnil se v průběhu váš přístup k blogování?

Asi jo, dřív jsem psala o každém prdu, který se Ninušce stal, teď tam toho moc nenapíšu, spíš takové shrnující věci. Jak byl nový rok, tak jsem tam napsala, co se udělalo za delší dobu, ale to bych musela psát pořád to stejné, ono Ninušce už se toho tolik nemění. Ona si tady sedí, kvedlá se, tak co tam pořád o tom psát, to jsem řešila před rokem, před dvěma, je to pořád stejné, těch témat u ní trochu ubývá, protože se pořád opakují. Tím, že ten vývoj jde fakt hodně pomaličku, ráda bych řešila, že si hrajeme na iPadu, že tam sčítá, nebo jak přiřazuje barvičky, ale to prostě bohužel zatím nejde. Teď nám to trošku oživil Matýsek, ale nevím, uvidíme, možná že bude těch příspěvků pořád míň.

Příloha č. 3: Rozhovor s Kamilou a Petrem Forejtkovými, blog forejtek.idnes.cz

Kdy přišel ten zlom, kdy jste se rozhodli, že od blogování o politice budete blogovat o životě s malým autistou?

Petr Forejtek: No vlastně až když jsme se přestěhovali sem na Moravu.

A od té doby jsem začal přispívat každé pondělí, teď jsem uvažoval, že přidám ještě čtvrtek, s tím, že když to nebudu stíhat, nic se neděje.

Těch důvodů bylo víc, hlavně jsem se v tom chtěl sám trochu zorientovat. Potom jsem si říkal, že to je takové téma, o kterém si všichni myslí, že něco vědí, ale vlastně vědí úplně kulový a že není žádný způsob, jak by se to ty lidi mohli dozvědět, protože když uvidí někde v knihovně nějakou knížku, která bude nadepsaná Autismus, tak si ji nikdo nekoupí, kromě lidí kteří mají někoho takového doma. Dobrovolně se ošklivými věcmi nikdo nechce nějak špinit, aby se o tom poučil, ale všichni jsou strašně chytrý, když se s tím setkají. Každý má potřebu poučovat, co má ten druhý dělat, nebo nemá, hlavně když někde něco slyšeli, nebo viděli, třeba nějaké populární zpracování. Ty informace mají ale povrchní a já jsem si říkal, že jediné, co můžu udělat je, že se přestanu bát. Ti, kteří o tom něco vědí, ovšem svoje informace neprezentují a tím pádem je ti ostatní těžko můžou získat. Chtěl jsem, aby se to téma někde objevilo, že existuje. Později jsem zjistil, že takových blogů je hodně, jen jsem to nevěděl, nebo jsou, ale jsou úplně jiné – třeba ten blog Marcely o Jeníkovi. Na to mě upozornila i Kamila, její blog je hodně osobní. Já když jsem si občas napsal nějakou slátaninu, ani mi nepřišlo, že je to typ blogu, který by mohl být užitečný.

Jiná věc je ale to, že když je psaní spojené s něčím nekonkrétním, je to málo důvěryhodné. Takže jsem si pak řekl, že bude lepší, když se někdo rozhodne jako ta Marcela. Nikdo se vlastně nemusí stydět, není to vina těch lidí, ale jiní lidi si můžou uvědomit zase trable těch ostatních a u tohoto to může hodně pomoci. Řeknou si to navzájem a pak vás třeba někdo informuje o tom, že to jde vyřešit nějakým ideálním způsobem. Další věc, co jsem si říkal, bylo, že by nebylo špatné mít nějakou postupně se vyvíjející linku, ve které by bylo zaznamenáno, co se v té době dělo, jaký byl Vítek, jak jsme to cítili my, jak se to měnilo a jestli se v tom dá něco udělat a jestli bychom s tím měli něco udělat... Ten blog se vyskytuje neustále, tak toho si někdo po čase musí všimnout. No a ti lidé, kteří si toho všimnou, tak tam potom budou pravidelně chodit a tím pádem vzniká možnost s nimi konzultovat, nebo vyměňovat informace šířeji, než jen na nějaké uzavřené platformě. Třeba tam co chodíme s Vítkem do Kroměříže do SPC, nebo do Educa³, nebo to konzultujeme se školkou, ale tak to je jen uzavřené, tam se bavíte s jednou paní a třeba jednou za dva měsíce. Ona vám stejně na konec řekne, to je dobře, to se vám povedlo a to my se učíme od vás, ale my to potřebujeme i od ostatních

³ Dostupné z: <http://ranapecezlin.cz>

a s těma bychom se nesetkali, kdyby se třeba se mnou někdo nekontaktoval přes web.

Takže jste se třeba přes blog seznámili s dalšími rodinami s podobnými problémy?

Petr Forejtek: Nemůžu říct, že vyloženě díky tomu blogu, to asi ne, ale s lidma, kteří tam jsou, možná. Já se totiž ještě pořádně nedostal k tomu, abych se posunul dostatečně do té míry, aby mi nevadila ta blbá diskuze pod těma blogama. Marcela to má udělané jinak, může to cenzurovat.

Ze začátku jsem si taky říkal, že tam nepustím nikoho, jenže to není ten správný způsob. Pak jsem si řekl, jen ať si to tam lidi dávají, třeba se to za pár let naučím číst, nebude mi to vadit a pak na to budu reagovat a třeba to budu umět těm lidem vysvětlit anebo vyvrátit. No a nedávno už byla ta diskuze taková velmi rozvětvená, tak mě Kamila donutila si to přečíst. Teď jsem si řekl, že už se toho nebudu bát a do diskuzí se dívám. Když mi tam někdo napíše něco blbého, tak to vyhodnotím tak, že buď nemá smysl mu něco vysvětlovat, anebo má a snažím se to dělat takovým způsobem, aby mě za to neodsoudili ti ostatní blbci, kteří kdybych byl arogantní, tak by to vyhodnotili tak, že arogantní jsou všichni rodiče, kteří mají takové děti.

Chci to nějak užitečně využít pro ostatní. Je mi jasné, že někteří rodiče na tom nejsou dobře ani psychicky, ani finančně, natož když se ty rodiny rozpadnou. Víceméně žijí někde v ústraní, nebo v izolaci. A když potom ví, že je to normální stav, že je z toho cesta ven, tak jim to třeba může pomoci.

Pomohla vám samotným v něčem internetová sféra?

Kamila Forejtková: Ve dvou letech, kdy jsem pojala podezření, že je Vítek autista, mi pomohla blogerka Jana Makovcová⁴. To bylo první, co jsem četla, protože o autismu jsem věděla, ale nevěděla jsem, co to obnáší. Teprve až psala blog na rodina.cz, tak jsem si řekla, že to je jako kdyby psala o Vítkovi. Vyhledávala jsem pak podrobněji, co je to autismus a syndromy autismu. Když jsem si to přečetla, tak jsem si říkala, to je jako podepsané Vítkem. Pak jsem to říkala Petrovi a přemýšlela jsem o tom, že bychom měli jít k doktorce, ale byly mu dva roky a Daneček, náš nejstarší, také ještě ve dvou letech nemluvil. Dala jsem tomu čas, pár měsíců, ale pořád byl na plenách a nemluvil. Ve dvou a půl letech jsme potřebovali potvrzení od lékaře, aby mohl do školky. Šli jsme k doktorce a ona by mi to vyplnila a podepsala, ale já jsem jí říkala, že je na plenách, nemluví se mnou, nereaguje na své vlastní jméno... Normální děti ukazují a on se ani nepodíval, když jsme mu ukazovali obrázky v knížkách, jeho to nezajímalo. Ona na to: „Je třetí dítě, máte na něj míň času, to já vím, já mám také tři děti.“ Mně se to nezdálo, mě to spíš urazilo, protože si říkám, tři děti a tady to najednou nefunguje, když předtím jo.... Když má někdo jen jedno a je postižený, tak neví, jak se má vyvíjet, v jakých etapách má co dělat. Ale já věděla, že je tam něco špatně, jen jsem nevěděla co. Pro jistotu nás ale poslala k psychologce. Tam jsme přijeli a ona to řekla během pěti minut. Koukala a mluvila něho,

⁴ Dostupné z: <http://makovcova.blog.idnes.cz>

viděla, že nereaguje, šel si po svých, trhal kytky.... Takže ve dvou a půl letech, před nástupem do školky jsme to zjistili, dostali jsme diagnózu. Ale zpětně, co jsem si vybavovala, tak už od jednoho toku tam byly známky toho, že to není úplně v pořádku, ale jelikož to je malé dítě a odchylky tam bývají, tak se to dalo vše omluvit věkem, že to mohl dohnat, že mohl být pomalejší, ale příznaky autismu měl už dřív.

A potom jste si o tom psala i s Janou?

Kamila Forejtková: Nepsala, ona byla docela hodně vytížená. Objednala jsem si ty knížky, ještě i fungoval web Postiženéděti.cz⁵, potom to tedy zavřela. Byla opravdu hodně vytížená a psala, ať se lidi nezlobí, ale nebude stíhat odepisovat.

Nestalo se, že by vám někdo nabídl pomoc, sponzorství?

Petr Forejtek: Hodně jsme řešili hlídání a asistenci, i sem jsme se přestěhovali kvůli té speciální školce. Takže hlídání je velké téma, hodně rodičům by pomohlo, kdyby jim čas od času někdo pohlídal jejich dítě, i o tom jsem psal, ale všechno to mělo negativní reakce.

Teda jedna jediná reakce byla taková, že jeden člověk psal, že ho to zajímá, že by klidně dojel, ale vlastně nikdy nedojel. Třeba že by se nějakí dobrovolníci přihlásili, bydlíme támhle v Otrokovicích, nebo ve Zlíně, můžeme přijet jednou za týden na hodinu, půjdeme s ním na procházku, to se nestalo.⁶ Reakce byla spíš taková hysterická, i v realu, najdou se odborníci, kteří jsou posedlí tím, co ten autismus vlastně je. Začnou vyskakovat, "Co to tady píšete takové nesmysly, každý autista je jiný, jsou agresivní," a já jsem jen koukal.

Kamila Forejtková: Že jsou agresivní, nebo že nesnesou cizí lidi... Často to berou jako danost, ale mají přitom nastudovanou jen teorii a v praxi je opravdu každý autista jiný. Vítek s tím problém nemá, jemu cizí lidi nevadí. Jeníček třeba jo, tam nesměla přijít návštěva, protože on se vztekal. Proč ale nedat šanci těm, kterým to nevadí.

Petr Forejtek: Oni to hrozně mýtizují, a tím si dělají svůj písíček zajímavější pro ty ostatní. Straší tím, že by mohl dostat záchvat, což je blbost, je to malé dítě, to nikomu neublíží. Je to úplně jednoduché a čím víc lidí kolem něj je, tím je jednodušší ho zapojit, tím víc lidí, který se ho neštítí a tak tím líp pro všechny. Oni to pak můžou učit ostatní a říct jim, že na tom nic není a nemusíte se takových dětí bát. Takže je to takové divné, něco se normálně děje, ale je kolem toho mýtus a pak se bojíme autistů, protože jsou divný, geniální, agresivní nebo nevyzpytatelný. Ale není to pravda, jsou to normální děti, jen jsou nějakým způsobem zbedněné.

Velmi hysterické reakce pak byly i k dalšímu příspěvku, Dítě na provázku⁷. Nejen na

⁵ Dostupné z: <http://postizenedeti.cz>

⁶ Vezměte našeho autistu na procházku, dostupné z: <http://forejtek.blog.idnes.cz/c/236459/Vemte-naseho-autistu-na-prochazku.html>

⁷ Beru autistu na procházku na provázku, dostupné z: <http://forejtek.blog.idnes.cz/c/286782/Beru-autistu-na-prochazku-na-provazku.html>

blogu, ale i od normálních lidí. Jak je to hrozné a nedůstojné, mít dítě na vodítku. Katastrofa, že ho týráme, ale my jsme říkali, jemu to nevadí, on to má rád a nám to pomůže, tak kde je problém.

Vaše rodina blog hodnotí pozitivně?

Petr Forejtek: Moji rodiče mi to chválí. Ale to může být tím, že by mi pochválili i cokoli jiného. A Kamily rodiče nevím, oni počítač nemají, jsou starší generace, takže to možná ani nevědí. Víím, že Kamily bratr si to četl a byl tím šokovaný. A taky to byla ta správná reakce, protože říkal, počkat, to já jsem vůbec nevěděl. Všichni si furt myslí, že je všechno v pořádku. A ono není. Reakce z okruhu rodiny a známých je většinou pozitivní. Negativní reakce jsou od cizích lidí, ale dneska už se nebojím se na to podívat a reagovat.

Takže nemáte pocit, že byste měl blog před okolím třeba tajit?

Petr Forejtek: Ne, naopak jsem si říkal, že je to výhoda, protože si pak s Vítkem nedovolí něco flinkat, protože se budou přeci jen bát, že to tam na ně vyžvaním. Když jsem to v to září začal dělat, tak já jsem to všechno promyslel. Neměl jsem co ztratit a vždyť je to vlastně jedno, já nic jiného pořádně neumím, tak tu můžu psát a i mi to prospěje, protože se vrátím k nějaké pravidelnosti, ze které jsem úplně vypadl. Toto byla jedna z hlavních věcí, že to pomůže mě, abych se dostal do nějaké činnosti, i když je k diskuzi, jestli k něčemu je, nebo není. Ty počáteční příspěvky jsou úplně jiné, než ty poslední a taky tam byly ty prostřední, které je možné brát jako návod, jak něco konkrétně dělat. Teď jsem se zase na blogu vrátil do období, které bylo hodně temné a nevadí mi se o tom teď bavit.

Takže se ten váš styl psaní mění i podle toho, jak se vyrovnáváte s minulostí?

Petr Forejtek: Ze začátku jsem měl třeba něco napsaného a najednou jsem neměl čas, tak jsem tam něco nasmolil, a říkal jsem si, že je to jedno, to zase moc lidí nečte. Teď už se snažím, aby to bylo serióznější, když víím, že si to někdo čte a věnuje tomu svůj čas. Proto se snažím si to pořádně připravit, abych to měl včas. Po nějaké době jsem začal přidávat i fotky a logo. To dělám tak, aby bylo vidět, že to má nějakou kontinuitu, aby si lidi mohli přečíst předešlé články a doufám, že to lidi udělají, protože jinak by o tom neměli mluvit.

Jednou jsme třeba, to bylo ještě v Plánici na Silvestra se známýma, seděli u stolu a on přišel, vzal hrneček a napil se z něj. A my jsme na něho koukali s Kamilou, protože udělal něco, co do té doby nikdy neudělal, napil se z hrnečku. Začali jsme ho chválit a lidi, co s námi seděli, na nás koukali, jako co blbneme. My jsme jim vysvětlovali, že on to ještě nikdy neudělal. Takhle to je, že i lidi, kteří nás i jeho znají, často spoustu věcí netuší.

Nevadí vám určitá ztráta soukromí?

Petr Forejtek: Já nemám zatím pocit, že bych ho ztratil. Kdyby mě někde na ulici poznával, to se mi ještě nikdy nestalo. Já jsem se toho bál, že se to bude dít, ale spíš se neděje.

Myslím tím to, že rodiče jsou schopni dát na internet o dítěti spoustu informací a nikdo přesně neví, jak s nimi po čase bude založeno.

Kamila Forejtková: To by bylo blbé, kdyby se to dítě najednou probralo a bylo by normální, tak nám to pak může vyčíst, může se to stát. Autismus je ale nevléčitelný.

No, tak může být funkční.

Kamila Forejtková: Ale myslím, že stejně ne do té míry, aby to chápal, nebo aby mu to vadilo, protože autisti mají poškozené tyto sociální vazby. Smějí se třeba věcem, které nejsou směšné a podobně, takže on by to mohl pochopit úplně jinak.

Petr Forejtek: Marcela psala v jednom blogu o tom, že Eliška měla nějakou soutěž v kreslení ve škole a ten obrázek potom dala na blog přičemž někdo do komentářů napsal, že to krásně nakreslila. Ona Elišku pochválila, ale ta to vůbec nepochopila, říkala, „Vždyť já jsem to nikomu neukazovala.“ A ona s ní pak vedla asi dvou hodinovou debatu, kdy se jí to snažila vysvětlit. Já bych také neuměl diskutovat s dítětem. Ona jí to vysvětlit nedokázala a skončilo to tím, že si to Eliška stejně nějak vysvětlila sama. A takhle to může být i u něho, když by se dostal do nějakého stadia.

Já jsem nad tím také přemýšlel, jestli jsem mu neukradl soukromí. Možná ano, ale on mně také. Nemá to být revanš, ale na druhou stranu, buď to pochopí, nebo to nepochopí. Když to nepochopí, tak o tom ani pořádně nebude vědět a pokud to pochopí, tak to třeba bude jeden z těch autistů, kteří se to snaží spíš ostatním vysvětlit. To se týká těch, jak je nazvala paní Vidlářová, „kteří mluví“. V pozdějším věku, když jsou schopni sdělit své zážitky z dětství. A když se podívám dopředu, jaká je budoucnost blogu, tak to vůbec nevím, řekl jsem si že to budu dělat dvakrát do týdne, což asi nebude možné, protože to je hodně, ale jednou do týdne se to zvládat dá.

Pak si uvědomíte, že v nějaké době by ty děti měly své rodiče opustit a jít vlastní cestou. Ale kdy to přijde a jak to bude vypadat? A pak si přečtete diskuzi pod článkem Doležala⁸, jeho „dejte je do ústavu“, ale ony žádné ústavy nejsou.

Myslíte J. X. Doležala?

Petr Forejtek: Doležal si myslí, že rozumí úplně všemu, takže se rozhodl, že zaštourá do tady tohoto tabu, které se všichni bojí vyslovit. To je asi jeho styl, takže on se do toho obul, tím svým způsobem. Popsal ty věci, které jsou nepříjemné, i když ne úplně pravdivě, ale nějak to tam napsal a vyvolalo to rozhořčenou reakci ze všech stran.

⁸ Viz <http://www.reflex.cz/clanek/zpravy/48649/silenstvi-po-mentolce-desetitise-matek-vymenily-plnohodnotny-zivot-za-bezcilnou-peci-o-autisticke-dite.html>

Budoucnost je taková, že maminky mají děti jako doživotní vězení. A za co? On by to řešil ústavem, ale ony žádný ústav nejsou.

Vidíte nějaký rozdíl v tom, když bloguje o dětech žena a když bloguje muž? Nebo v rozdělení péče o dítě?

Kamila Forejtková: Kdo zrovna má sílu, může a nepadá na hubu, to je jednoduchý. Teď zrovna je to už mnohem lepší, ale dřív to tak opravdu bylo. Chtěla jsem si lehnout, protože jsem v noci nespala, tak to musel převzít Petr, který byl zrovna trochu lín vyspaný. Dřív Vítek nespal ani v noci a děti byly malé. V noci jsme se nevyspali a ráno tam máte dvě zdravé děti, který chtějí běhat a chtějí dělat nějaké aktivity, takže to nebylo úplně jednoduchý. Teď už je to trochu lepší, protože Vítek alespoň spí, ale také se občas stává, že v noci blbne, pláče, nebo se vzteká. Stará se ten, kdo má zrovna v tu chvíli víc síly.

Petr Forejtek: Když mluvíme o tom, kdo se víc stará o dítě, tak v každodenní péči jsou to spíše maminky. A když jsme se snažili zjistit, jak se k tomu staví tatínkové jiných autistů, tak to se nedá dost dobře zjistit, protože oni to vůbec nesdílí, buď neexistují, což je větší procento případů, nebo se vám dostane odpovědi, jako nám teď odpovídala Lenka: "To bylo v různou dobu různý". Jak on přijímal toho Míšu, to my nevíme ale podle mě je to podobný jako u nás, že asi ze začátku vůbec netušil, pak když se to dozvěděl, tak nevěřil a pak se s tím snažil smířit.

Kamila Forejtková: Ale většinou, co máme možnost to sledovat, tak většinou se vyjadřují maminky, protože mají všeobecně potřebu to sdělovat a řešit s okolím, co kdo na to. A s těmi tatínky nám chybí komunikace.

Vy píšete spíš retrospektivně, nebo různě na přeskáčku, podle toho co vás zaujme, našel jste někde podobný styl blogu?

Petr Forejtek: Zity blog⁹ je v tomto docela podobný, ale ona už ze začátku píše, že je vědec, což mě přišlo zajímavý. Takže tento mi přijde, že stojí za to ho sledovat, a pak ještě ten Marcely. Ty další už moc ne, třeba ten co píše Jana Makovcová, tak tam mi přijde, že vede boj proti větrným mlýnům, což možná já budu brzy také. Žádného dalšího píšícího muže neznám.

Já jsem ze začátku opravdu chtěl, aby to Kamila dělala, protože jsem si říkal, že to pomůže i jí, a tím pádem i mě. A Kamila zase říkala, že psát neumí, tak jsem se naštvál a začal jsem to dělat tak, jak to umím. Nevím jestli to dělám dobře, nebo špatně, ale už jsem si vytvořil takový styl, že vím, že na to někdo čeká a že mám nějakou zodpovědnost, takže také zvažuji, co napíšu. Neumím sice psát návody, jako píše Marcela, ale беру to tak, že to jsou věci, které je možné zjistit jinde, máme tu za sebou dva metry knih.

Kamila Forejtková: Já se lín orientuju v datech, kdy co bylo, nějaké vyšetření, Petr se mě na to musí ptát a kouká do papírů, protože si to nepamatuje, nebo kdy co Vítek začal

⁹ Julie Vašků, dostupné z: <http://zita-autismstory.blogspot.cz/>

dělat nebo nedělat. Tyhle věci si já pamatuji, ale já jsem byla za prvé vyždímaná, takže jsem na to neměla ani čas, ani náladu a za druhé neumím psát, nikdy jsem k tomu neměla sklon, slohy ve škole pro mě byly utrpení, ne radost. Dobrovolně bych si to nevybrala, ale kdybych už psala blog, tak by to bylo za tím účelem, abych pomohla nějakým budoucím maminkám, které se ocitnou ve stejné situaci jako já, že jsou postavené do té role, kdy mají doma autistické dítě a neví co s tím, protože doktoři nic neřekli. My jsme dostali papír, tam byla potvrzená diagnóza a na shledanou, přijďte za rok.

Informace jsem získala až z internetu a diskuzí maminek, co mají autisty doma a jsou o pár let dál, bohužel ne od doktorů ani od odborníků. A že těch doktorů tam bylo, ušní, psycholog, pediatr...

Nejvíc informací jsem dostala opravdu od maminek. Internet vám sníží vzdálenosti a zprostředkuje zkušenosti někoho, kdo je na konci republiky, ale je na tom stejně. To mi pomohlo a za tímhle účelem říkám Petrovi, že je důležité, aby to psal. Někdo, kdo je na začátku, dostane ten papír domů a nebude vědět co má dělat, si u nás může přečíst, co třeba pomohlo nám. Třeba mu to nepomůže, protože ty děti jsou jiné, ale může dostat návod, jak se s tím vyrovnat, co zkusit.

Proč jste pro svůj blog zvolil jako platformu iDNES.cz?

Petr Forejtek: Já jsem si vybral tento proto, že to jsou noviny, které běžně čtu a přišlo mi, že je to nejjednodušší způsob a že to si to tam může udělat každý blbeček. A navíc to беру tak, že je to dobrý v tom, že to můžu spravovat odkudkoli.

Když jsme se sem přestěhovali, myslel jsem, že to budu dělat systematictěji. Zaplatil jsem si na rok doménu mujautista.cz, že tam udělám něco takového, jako byli postiženéděti.cz¹⁰, ale konkrétněji zaměřené, ale nedotáhl jsem to.

Také díky tomu možná lze získat větší čtenost, alespoň na začátku. A celkem dobře jej indexují vyhledávače.

Petr Forejtek: To se mi líbilo, že se vám tam částečně postará někdo jiný o publicitu. To zafungovalo dobře, pak tam také byla možnost to vydat jako knihu, což mě úplně nepřitahuje, protože o čem by to bylo. Vy byste si to koupila?

Kamila Forejtková: Já si koupila dvě ty knihy¹¹ od Jany Makovcové¹², pak tu, co napsala Perchta Kazi Pátá¹³, to nám přišlo dost ujetý, to byla myslím první knížka od první maminky, co psala o autismu.

Petr Forejtek: Ta se s tím také vypořádávala se svým manželem, tak jsme si říkali, to bude určitě rád, až si to o sobě přečte. To byla první knížka, myslím, že se jmenuje, Mé dítě má autismus a myslím že pak napsala ještě pokračování. A pak ještě takovou drastickou

¹⁰ Dostupné z: <http://postizenedeti.cz>

¹¹ Dostupné z: <http://makovcova.blog.idnes.cz/c/157723/Juuu-podnikatelka.html>

¹² Dostupné z: <http://makovcova.blog.idnes.cz>

¹³ Dostupné z: <http://www.databazeknih.cz/knihy/me-dite-ma-autismus-74280>

knihu od Venduly Hrabákové, Nebij mě můj milovaný synu, to už je velký kluk, asi sedmnáctiletý a hodně agresivní. Ona tam psala o tom jak to probíhalo od začátku. Pak jsem si četla její příspěvky někde na internetu o tom, že najednou přišli sousedi, se kterými žije léta, kteří vůbec netušili jaký má život, že si to teprve přečetli v té knížce. A to kolem nich denně chodí.

Petr Forejtek: A to kdybyste řekla půl slova, my bychom vám pomohli.

Kamila Forejtková: Takže jí nakonec pomohla ta knížka, že se jí dostalo nějaké pomoci. A také jak jste se ptala, jestli nám z toho psaní vyšly výhody, tak nám ne, ale jí pozval někdo do nějakého hotýlku, že tam mají týden se synem a přítelem zadarmo dovolenou, aby si odpočinula a přišla na jiné myšlenky. To mi přišlo celkem fajn. To bylo hezký.

Petr Forejtek: Takové věci, kdyby byly, to by bylo fajn. Nemusí to být formou sponzoringu, protože nám se úplně nechce. To teď také často potkávám, jak lidi blbnou s paní doktorkou Augustinovou¹⁴ v Egyptě.

Kamila Forejtková: Nebo to druhé léčení, jak si říkal, což jsou strašné částky a výsledek není zaručen.

Jak se to jmenuje?

Petr Forejtek: Biomodulace. Nějaká biomodulační terapie¹⁵, což stojí statisíce, to ten Egypt je proti tomu levný.

Kamila Forejtková: Ale ještě i Son-rise¹⁶, tam se jezdí do Ameriky na konzultace a semináře, což stojí také asi sto padesát tisíc. Strašné částky a výsledek je minimální.

Petr Forejtek: On je na to nalepený takový byznys, který využívá zoufalství rodičů. To se mi hnusí a chci o tom také psát, protože i my jsme toho byli obětí, aniž bychom si to uvědomili. Maminky jsou většinou v situaci, kdy nevědí co mají dělat a dá se s nimi snadno manipulovat a podle mě to ty organizace bezostyšně dělají. Zprv na sociálce s nimi vytřou, protože oni se tam nemůžou často ani dostat, aby tam došli, takže je vyřadí. My jsme tu měli ve školce zkušenost. Když jsme nastoupili do školky s Vítečkem, tak tam byl na hodinu a čtvrt. Malá holčička, I., když nastoupila, tak jí vzali asi na tři čtvrtě hodiny. Její matka, paní Č. vykouřila před školkou dvě cigarety, šla si pro dítě a jela s dítětem zase domů.

Kamila Forejtková: A když náhodou nestihla vlak, tak tam byla jen půlhodinu, protože přijela později. Udělají z toho zase obrovské téma, že si musí zvykat, že by mohli dostat záchvat, že by mohli zemřít...

Petr Forejtek: Což já když slyším, tak se nemůžu udržet, abych něco nerozbil, ale ty maminky většinou sklopí uši a jedou domů.

Oni I. posílají domů, protože s ní mají potíže, ona křičí. Volal jsem s jejím tatínkem a on říkal, že jim řekli, že až jí doma naučí sedět a čekat, tak pak jí mají přivést. A on mi říkal: „To ji máme nejdřív doma naučit číst a psát a až potom půjde do školy? Vždyť ona je

¹⁴ Dostupné z: <http://www.dr-eva-therapy.sk>

¹⁵ Dostupné z: <http://www.aktip.cz/cs/o-nas/biomodulacni-lecebne-metody.html>

¹⁶ Dostupné z: <http://en.wikipedia.org/wiki/Son-Rise>

autistická, my si mysleli, že nám pomůžou, ale oni takhle.“ A v tom vidím také rozdíl mezi mužem a ženou, protože paní maminka sklopí uši a tatínek to nějak řeší.

Odborníci si budují svou vlastní nenahraditelnost, která je nesmyslná. Pak tím operují, že se to musí dělat tak, jak říkají, ale nemusí. Ale kdo se kvůli tomu rozčiloval byl pan Č., ne jeho paní. Byl to tatínek a já mám ty potíže také, protože se také rozčiluji, a proto je i ten blog jiný. Věřím tomu, že kdyby pan Č. psal blog, tak by byl také takový vzteklý a psal by o tom, koho potkal za blbce. A kdyby ho psala paní Č., tak to bude o tom, jak byla na procházce a Ivanka žrala písek.

Kamila Forejtková: To máš asi pravdu, že ženy budou psát o soužití s dítětem. Muži spíš asi o konfrontaci s okolím.

Sledujete svoji čtenost?

Petr Forejtek: Dá se sledovat statistika, kolik lidí si to přečetlo, kolik lidí kliklo, že je to dobré. Sleduju to a někdy jsem tím docela zaskočený, že na věc, která se mě zdála dobře zpracovaná a i to bylo zajímavé a inspirativní téma pro ostatní, tak to je málo ohodnocené. A něco pro mě ne tolik zajímavého je ohodnocené daleko líp. Nedokážu říct, jestli to má vliv na osvětu lidí nebo ne. To ale nebyl počáteční účel, to bylo částečně jen pro mě, pak to bylo pro ostatní, co mají takové děti, aby si uvědomili, že se s tou situací dá dělat něco, co jsme třeba udělali. Chtěl jsem dát ostatním rodičům najevo, že se mají bránit i když mají pocit, že jsou momentálně zatlačeni do nejtěžší deprese. Neznamená to, že mají být někde zalezlí, ale že se mají přihlásit, že se nemají stydět. Mají často pocit, že mají zalézt a nikoho nerušit, aby nebyli vidět, ztratit se někde v davu, být nenápadní, aby o nich nikdo nevěděl, často ani nikam nejdou, nebo se snaží to nějak zamaskovat. To je špatně, to není nic stigmatizujícího, takových dětí brzy bude víc a nějak se na to společnost musí připravit. Není to jen to dítě, vždyť jsou to i ti rodiče. To má vliv na spoustu věcí a všichni to nějak prožívají. Ostatní lidi chtějí mít zavřené oči, protože to není hezký, to se nás netýká, to nás nezajímá, v lepším případě si řeknou, to jsme rádi, že to nemáme doma. Když přijede auto a má za oknem modrou cedulku, tak se na to všichni dívají s nevolí, protože mají pocit, že si někdo uzurpuje kdoví proč nějaké privilegia.

Dovolí vám redakční systém změnit něco v článku, který jste už publikoval?

Petr Forejtek: Ano, akorát je nějaký kodex, který říká, co můžu změnit a co nemůžu. Když udělám faktickou chybu, což se mi teď stalo, že jsem napsal, že bychom v Aple¹⁷ čekali na vyšetření šest měsíců. Kamila mi pak řekla, že by to bylo dvanáct, tak jsem to opravil tím způsobem, že jsem to dal do závorky, protože si nedovolím do toho zasáhnout, byla by to změna a někdo by mě mohl napadnout, že to bylo jinak.

Pozorujete nějaký vývoj v tom, jak se taková menšinová témata, jako jsou různě

¹⁷ Dostupné z: <http://apla.cz>

hendikepované děti medializují?

Petr Forejtek: Nemám pocit, že by se o tom v médiích víc informovalo. Beru, že je to menšinový žánr jako jazz, takže to tam může být tak často jako jazz, ale jazz v televizi docela je, tohle tolik ne, já ale televizi nesleduji.

Myslíte si, že to je přínosné nebo by to bylo přínosné?

Petr Forejtek: Nemyslím. Spíš mám pocit, že když se objeví nějaká reportáž o takových dětech, tak je to vždy v souvislosti, že někde nějaké dítě nebylo přijato do školky, nebo nějaká paní musí vratet sto tisíc příspěvků, nebo někomu shořelo auto, na které složitě šetřil, vždy je to souvislosti s nějakým průšvihem.

Kamila Forejtková: Anebo jsou ty informace zavádějící.

Petr Forejtek: Jediné co si teď vybavuji zajímavého, byla taková diskuze čtyř žen pozdě večer.

Kamila Forejtková: Vždy je tam nějaká psycholožka, odbornice, maminka, a každý svůj pohled z jiné sféry.

Petr Forejtek: A to bylo vyloženě ze života. Myslím, že na to se i lidi mohli dívat, protože to bylo odlehčené a nejen o nějakém průšvih. Protože i když mluvily o tom, že berou antidepresiva, tak se tomu vesele smály.

A pak byl ještě jeden pořad, který stál za to. To bylo o terapii pevným objetím¹⁸, ale byl celý natočený tak, že ta celá situace je strašná, takže se na to ve finále stejně koukají jen lidi, kterých se to bezprostředně týká a to znamená, že to neplní svůj účel.

Kamila Forejtková: Pak jsou tu nějaké dokumenty, ale vadí mi, jak jsou ty informace zavádějící. Ukáží jeden, dva, tři příklady a je to prezentované tak, že všichni autisti jsou takový, jako je to v tom dokumentu, což je blbost. Potom někam přijdete, řeknete, že máte autistu a lidi si myslí, že je úplně geniální. A my řekneme, tak to jste úplně vedle.

Petr Forejtek: Nebo jsme byli v Otrokovicích na hřišti, odcházeli jsme a Víteček se přitočil ke stánku, kde měli bonbóny a paní na něj: „Chlapečku pojď sem, dej si bonbónek.“ On vůbec nereaguje, když na něj lidi různě mluví, tak já je vždycky chvíli nechám, a pak jim říkám, on vám neodpoví, ale to není tím, že by nechtěl, to je autistické dítě. V tu chvíli mají osobní zkušenost a ta je daleko intenzivnější, než když by to bylo v televizi. A ten blog je taky taková lidštější forma a máte pravdu, že v okamžiku, kdy jsou i seriózní média schopná brát něčí blog pomalu jako zdroj, nebo když nějaký poslanec začne vyprávět, co si na nějakém blogu přečetl, tak mi to přijde na jednu stranu hrozně srandovní, na druhou stranu hrozně nebezpečný, ale na třetí stranu se mi zdá, že to může být i užitečný.

Proč myslíte, že to může být nebezpečné?

Petr Forejtek: No protože tam může být úplná blbost. Někdo si udělá špatný závěr,

¹⁸ Dostupné z: http://cs.wikipedia.org/wiki/Terapie_pevným_objet%C3%ADm

neověří si to a nějaký poslanec tomu uvěří a vyvozuje z toho závěry. A když se podívám na blogy, které jsou často ve sledovanosti vyhnané hodně dopředu, tak jsou to slátaniny, mnohem větší než tam slátám já. Dušan Streit¹⁹ třeba, to jsou úplné hověziny. To je strašný, to poznáte na první pohled. Ale má to deset tisíc přečteno, protože je to zajímavý titulek a týká se to něčeho aktuálního, co lidi pálí. Buď nějaké skandálky, nebo se opírají do známých politiků, autismus oproti tomu není takové téma.

¹⁹ Dostupné z: <http://streit.blog.idnes.cz>

Příloha č. 4: Ukázka blogu auticekjenicek.blogspot.cz (obrázek)

Autíček Jeníček

Blog nejen o životě s autismem našeho syna.

....pokračování blogu [Amelle píše.](#)

pátek 16. května 2014

Pexeso - dopravní prostředky

Pexeso s dopravními prostředky máme půjčené z Rané péče.

Můj druhý blog:

[život kolem nás](#) Den jako malovaný
před 15 hodinami

Google translator

Vyberte jazyk

Používá technologii [Google Překladač](#)

Návštěvnost

Návěšty	
Celkem	522293
Týden	5850
Dnes	33
Online	4
Počet	
Celkem	1936
V kategorii	21
Pokřtěno v audtu	

Kniha Autíček Jeníček

[info k objednávce knihy](#)

[Prohlédat tento blog](#)

Příloha č. 5: Ukázka blogu tusticka.blogspot.cz (obrázek)

Cute's Blog
ON THE BLOCK

Tuštička Ninuška

Blog o mojí dceři Nině, dívence s mentálním hendikepem a epilepsií, ale také se sluníčkovou povahou, se schopností přijímat a dávat lásku. Blog o životě s ní, pro ni, okolo ní, zkrátka blog o životě ... NAŠEM.

"Myslela jsem si, že budu učit svoji dceru o světě. Ukazuje se však, že musím učit svět o svoji dceři." (anonym)

26. dubna 2014

Ninuška

Jak je Nina "stará"?

Date: 2014-04-26 10:00:00

Nina is 8 years, 1 month, 3 weeks & 5 days old.

Matýsek

Jak je Matýsek starý?

Date: 2014-04-26 10:00:00

Our toddler is 1 year & 8 months old.

Rozhovor o Ninuše na iDNES.cz

Dětičky se tím tak často ...

Jak jsme začali jíst jinak

Dětičky se tím tak často ...

Velikonoce 2014

Před týdnem si Matýsek poprvé "zaslehal" :o) Pomladil maminku, ségru i babičku. Ač nemocen (teploty), moc se mu to líbilo! Bohužel mi nejde fotky tady na blogu obrátit do vhodné pozice, takže musíte na některé koukat trochu sejdrem. Teším se na příští rok, to bude ještě větší sranda :o)

Vítejte v HOLANDESKU ...

"Hvězdičko blýskavá,
mám život svázaný s tvým.
Těžko tě získávám,
lehko tě ztrácím, já vím."

Základní příjem - nové lidské právo

Podporíte Evropskou občanskou iniciativu pro bezpodmínečný základní příjem?

PODEPIŠTE NA www.balcanicome2013.eu

Příloha č. 6: Ukázka blogu forejtek.idnes.cz (obrázek)

blog.iDNES.cz

Hledej

v článcích v autorech

IDNES.cz | Zprávy | Kraje | Sport | Kultura | Ekonomika | Finance | Bydlení | Cestování | Auto | Hobby | Mobil | Technet | Ona | Xman | Revue | **Blog** | Hry

Politika | Ekonomika | Společnost | Sport | Cestování | Kultura | Věda | Poezie a próza | Fotoblogy | Hyde park | McDonalds Cup | Další

Založit Blog | Přihlásit se

Autobus

Na autobusové zastávce bylo liduprázdno. Skoro to vypadalo, že nic nemůže jet, když tu nikdo nečeká. Mraky se sháněly k dešti a foukal studený vítr. Po slunci ani památka, a tak si zapnul bundu až k bradě a z kapes vyndal pletené rukavice. Rozhlédl se opatrně kolem, ... [celý článek](#)

Petr Forejtek | Karma článku: 10,33 | pondělí 5. květen 2014 10:00

Humanoidní roboti, autističí lidé

Prezident Obama si v zemi vycházejícího slunce zahrál fotbal s robotem. Divám se na titulek v novinách a potom shlednu video. Robůtek, ne nepodobný těm, s jakými se hrají děti na pískovištích, jen o poznání větší, chaoticky pohybuje pažemi, jakoby vzýval Boha, vítá ... [celý článek](#)

Petr Forejtek | Karma článku: 10,26 | pondělí 28. duben 2014 10:00

Parte pána

Naše schránka poštovní ukrývá nějaké tajemství prakticky každý den. Chodím kolem ní, a malými otvory ve dvířkách zkoumám, jestli je i dnes proč se domnívat, že do ní cosi vložila něčí ruka, něco, na co čekám, něco, čeho se obávám, něco, co mě překvapí. Ale schránka je ... [celý článek](#)

Petr Forejtek | Karma článku: 11,27 | pondělí 21. duben 2014 10:00

Můj autista a bicykl

Včera, když konečně sluníčko začalo opět ukazovat svou lepší tvář, místo toho, abych se šel hned opalovat, zanořil jsem ruce hluboko do kufru s nářadím. Na malé kolo po Terezece, na které by už jinak jenom sedal prach, jsem namontoval pomocná kolečka pro udržení ... [celý článek](#)

Petr Forejtek | Karma článku: 22,17 | pondělí 7. duben 2014 10:00

Poznáváme přírodu interaktivně

Hezká rusovláska téká očima z jednoho dětského obličje na druhý. Nedívá se už na hladinu vody v misce, na níž předtím na malý proužek papíru položila kancelářskou sponku, protože dobře ví, co bude následovat. Čte v očích dětí, a jakmile v nich blyskne úžas nad tím, ... [celý článek](#)

Petr Forejtek | Karma článku: 12,92 | pondělí 31. březen 2014 10:00

Petr Forejtek

forejtekblog.iDNES.cz
Autismus, mezilidské vztahy, věci srdce.

Karma autora: 13,84 (VIP)

O autorovi:
Kdyysi mě dost zajímala politika, ale teď už to je pro mě okrajové téma. Zůstal mi zájem o techniku, mechaniku a historii. Mám rád přírodní vědy, ale i přírodu samu v její nejčistší podobě. O sportu si myslím, že je to ta aktivita, která člověka udržuje v pohybu a hezké formě, nikoli na židli. Znovu pro sebe objevuji hudbu, kterou jsem rád poslouchal před lety, a ve které slyším srdce. Mám rád barvy a různost.

Seznam rubrik:

- >> [Autismus a mezilidské vztahy](#)
- >> [Jednohubky](#)
- >> [Iveta](#)
- >> [Pro neposedná dítka](#)
- >> [Lezecké](#)
- >> [Mensa](#)
- >> [Osobní](#)
- >> [Nezafazněné](#)

[Moje články na blog.OnaDnes.cz](#)

REKLAMA
Reklama nemá žádnou spojitost s obsahem blogu ani s osobou blogera.